

MARCEL·LÍ
BORRELL

Per què riuen?

DONCS AIXÒ

Cada vegada que veig polítics a la tele, o caçats *'in fraganti'* pels reporters gràfics, els veig rient. No jo, sinó ells. Sempre riuen. Per què? De què? De qui? Està més que comprovat. Quan un grup de gent riu és que algú acaba d'arribar i paga el pato. Les rialles acostumen a ser contra l'intrús. Com també ho són els somriures. Poden ser espontanis. O profident. Sovint la rialla ensenya les dents. La rialla del tigre, per exemple. Un dels actors més somrients ha estat, és (encara que ja fora de la circulació) el nord-americà Gene Hackman. Tremola quan el vegis somriure. ¡Surt per cames sense perdre ni un segon si esclata a riure! Tornant als actors

de la política, són els professionals de la rialla. Però, si se'ls escapa el riure, alguna cosa falla. Posats a esbrinar l'origen, el per què es peta de riure un actor o actriu a escena, trobem unes possibles causes. A saber: 1) Que la situació és tan suprematista que, rei del mambo, l'actor se'n riu de l'espectador; 2) Que s'hagi quedat en blanc i improvisi com malament pot; 3) Que malgrat la representació sigui una tragèdia, l'interpret riu per no plorar; 4) Que no dominant com cal l'ofici de comediant, el polític va un pèl piripi. O parafrasejant el shakespearità rei Lear, *'¡Calamitat d'aquests temps quan els riotes guien els cecs!'*